

KỶ NIỆM KHÓ QUÊN

Thạch Nguyên

Trong quãng đường còn là học sinh trung học, tuổi lý tưởng nhứt để vào lớp Đệ thất là 11, sau khi tốt nghiệp Đệ nhứt vào lứa tuổi 18, không bị động viên nữa chừng vì quá hạn tuổi học.

Nhìn lại thời kỳ 65-66, chiến tranh Việt Nam ngày càng lan rộng, quân đội Đồng Minh nhảy vào can thiệp, miền Bắc Việt Nam gia tăng xâm nhập, nhiều trận đánh đẫm máu như Bình Giã, Đồng Xoài xảy ra.

Tụi tôi dù rằng đi học ở lớp Đệ Tứ cũng hay nói chuyện thời cuộc và nhứt là mấy anh chàng lớn tuổi thấy tương lai trước mắt là con đường lính tráng cầm chắc, vì thấy tiêu chuẩn hoãn dịch về học vấn rút lại, 18 tuổi phải học lớp Đệ nhị chuẩn bị thi Tú Tài I.

Trong khi Trường, Nam đã 17 đang học lớp 9 (Đệ Tứ), sang năm có học xong lớp 10 (Đệ Tam) cũng phải lên đường. Chính vì vậy mà Trường, Nam chán nản, trong lớp thường chọc phá cho Thầy Cô và các bạn cười chơi.

Một lần, trong tiết Toán của cô Kh., Trường lấy viên pháo xoe lại, dùng điều thuốc lá cháy chậm làm ngòi nổ xong để đúng thời điểm - tiếng chuông kêu reng reng báo hiệu giờ Cô lên lớp, hấn ta đốt đầu ngòi nổ và dặn mọi người :

- Ê, không đứa nào có quyền khai. Đứa nào thốc mách tao đánh thấy mẹ”, và bình tĩnh để vào học bàn.

Cô Kh. bước vào, gương mặt vui vẻ như có gì tốt đã xảy ra cho cô. Sau khi hỏi bài một vài học sinh về bài tập kỳ trước, tôi nhớ là Cô đang nói :

- Hôm nay chúng ta sẽ... Chưa dứt câu thì tiếng pháo nổ ùng.

Cô hết hồn tay chùn bủn rủn, khoảng một phút sau gương mặt Cô từ xanh nhợt mới trở lại hồng.

Cô giận dữ:

- Trò nào làm việc này, nói cho tôi nghe.

Đáp lại là sự yên lặng như tờ, có thể nói là con muỗi, nếu có bay cũng nghe thấy.

Thấy thái độ thụ động như thế, Cô nói khích:

- Ai có gan làm thì khai ra mới anh hùng chứ.

Cả lớp đáp lại bằng sự im lặng tuyệt đối.

Tức quá vì đã nửa giờ hơn mà cả lớp chẳng ai nói một câu. Dù rằng một số trong lớp đều cười thầm, hả hê vì Cô tức. Cô mới bảo nhẹ:

- Chắc trò Nam làm phải không?”.

Nam từ nãy giờ biết thế nào Cô cũng nghi mình nên cãi lại:

- Thưa Cô, em không có làm. Cô đừng kết tội oan cho em.

Cô giáo thấy trong giọng Nam giận dữ và tình thiệt nên mới dụ ngọt:

- Nếu em có làm mà chịu thiệt thì cô tha cho.

- Thưa Cô, không làm mà tự nhận có thì thật dại. Em không có làm.

- Vậy sao ! Bây giờ em nói tên người làm, cô sẽ thưởng em.

- Em không biết ai làm cả.

Có lẽ chẳng làm gì được trò Nam, Cô đâm ra bực bội, Cô tiếp:

- Trong lớp này phải có ai biết kẻ làm chứ. Đâu phải cả lớp này mù.

Sự yên lặng là câu trả lời của lớp. Tôi nghĩ rằng Cô đã tức điên người rồi, thật là dai khi tố cáo bạn mình, sẽ bị kỷ luật rất nặng. Thấy thái độ cả lớp như thế, Cô cất giọng:

- Trò nào nếu có gan làm, khai báo cô sẽ tha tội.

Sự yên lặng lần này làm Cô tái mặt đi. Cô lại dụ dỗ:

- Em nào biết, khai bạn phá cô sẽ khen.

Thấy chẳng trò nào đáp ứng, Cô nói:

- Bây giờ cả lớp lấy ra tờ giấy trắng rồi viết tên kẻ làm vào. Làm đi.

Cô muốn kẻ tố cáo không bị nêu tên ra. Sau khi lấy tất cả giấy của học sinh nộp cho Cô. Cô chỉ thấy giấy trắng hoặc chữ viết "Em không biết". Cô thật bối rối vì chẳng tìm ra thủ phạm từ thái độ bất cộng tác của lớp, Cô giận quá mới thốt lên:

- Tất cả lớp quì xuống. Ai không quì thì bị phạt.

Cả lớp răm rắp tuân theo, tất cả quì xuống ngay tại chỗ và im lặng không nói một lời. Đâu phải cả lớp ai cũng biết thằng Trường làm đâu! Nhứt là các học sinh ngoan, giỏi thì mù tịt. Mà lúc ấy Cô chỉ nghi trò Nam làm mà thôi, thật không công bằng khi bắt các bạn không biết gì hết bị phạt. Tôi chỉ nghe loáng thoáng là thằng Trường chứ đâu thấy nó hành động. Mà dù có biết, ai nỡ tố cáo bạn mình!

Lần đầu tiên trong đời tôi bị phạt quì với các bạn lớp Đệ Tứ 6. Bây giờ kể ra cũng thấy kỳ cục, không làm mà cũng bị phạt. Người ta nói: "Nhứt quỷ, nhì ma, thứ ba học trò", lứa tuổi vô tư, hồn nhiên, đoàn kết nhau và có phần nào tinh nghịch thì ai làm nấy chịu, chứ bắt cả lớp quì thì thật là không đúng, không công bằng.

Tôi còn nhớ đã hơn nửa tiếng qua mà cô Khả còn hăm hăm, không tha. Hai đầu gối đau nhức, mà chuyển động bị bó hẹp trong không gian hạn hẹp của bàn ghế, có lẽ tức quá vì bị phạt oan, Hải là học trò ngoan trong lớp mới nói:

- Thưa Cô, em không biết ai làm mà bị quì gối như thế này là không công bằng. Bây giờ em không quì nữa rồi. Cô muốn làm gì thì làm.

Chưa bao giờ Hải làm điều gì xấu, đi học đúng giờ, học sinh giỏi nhất lớp, không thể chọc giận ai thì không thể đổ tội cho ai. Cả lớp cùng đứng lên phản đối lối phạt của Cô Kh. Ngay cả Nam cũng phát biểu:

- Thưa Cô, Em không biết ai làm mà Cô phạt em sao! Em phản đối.

Mặt cô Kh. dụ lại, làm lạnh:

- Thôi bỏ qua hết đi. Chúng ta sẽ học bài mới..

Hồi tưởng lại giây phút cả lớp đứng lên phản đối lối phạt quì gối này tôi thấy cô Kh. đã hơi quá tay. Một thầy giáo có thể xem vụ đốt pháo không hề gì, trái lại Cô đã quan trọng hóa lỗi lầm của học sinh khi phá bướng mình.

Giờ đây khi nhắc lại tên trường Petrus Ký thân thương, nhớ lại lớp Đệ Tứ 6, tôi vẫn nhớ tên hai người bạn đó, đã hơn 30 năm cách biệt, không hề một lần gặp lại, không biết giờ này hình dáng ra sao?. Ký ức có thể theo năm tháng tàn dần nhưng dấu yêu kỷ niệm không bao giờ phai.

Thạch Nguyên

CabramattaNet.com.au

Đầy đủ thông tin về cộng đồng Việt Nam tại Úc Châu